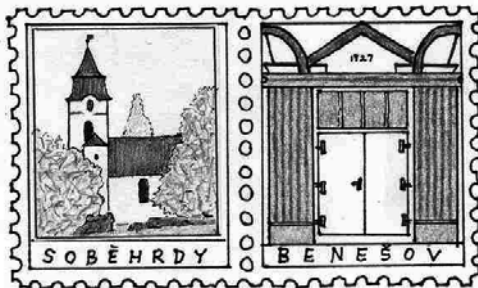

ČÍSLO 77 (4/2013)

PROSINEC 2013

Věstník evangelických
sborů
na Benešovsku

SOBĚHRDSKÝ BRATR

ADVENTNÍ ÚVODNÍK

Slyšet růst království

V adventní době nás neohlušují už jenom dokola pouštěné koledy, předčasně oslavující narození Páně, nebo všelijaké reklamní dotírání. Podobně mne v posledních letech otravuje i neustálé mrmlání a nadávání, jak se svátky změnily v konzumní běsnění, jak nám našeho „ježíška“ vytlačil cizácký Santa, a hlavně neustálý nárek, popř. záplava článků – od lidí církevních i necírkevních – jak málo duchovně vánoce prožíváme. Vlastně se i samo tohle duchovní morální stalo za ta léta součástí onoho kritizovaného "předvánočního smogu". Aspoň jako evangeliem inspirovaní křesťané bychom měli trochu víc věřit samotné síle příběhu, včetně toho o Ježíšově příchodu. Inspirují nás k tomu Ježíšova podobenství o Božím království. Jednomu jsme naslouchali na první adventní při rodinných bohoslužbách. Jak nás Ježíš učí to přicházející království slyšet – i když roste tak neslyšitelně jak zaseté sémě. Uvědomil jsem si přitom znovu, že vlastně už sám Ježíš spoléhal na sílu příběhu. Že příběh dá zahlédnout a uslyšet, jak je to s tím Božím spasitelným dílem v našem světě, i když růst toho přicházejícího království "není slyšet". Kdo má uši k slyšení, uši pročištěné Ježíšovými příběhy, třeba o tom, že setba Božího království roste, člověk ani neví jak, ten se nemusí škaredit ani na ten předvánoční lomoz, ani na lidi, kteří přestali přemýšlet, k čemu jsou ty svátky

vlastně darovány. Když jsme sami poznali, že evangelium, ba ani to vánoční, nechce halasně překřikovat své okolí, a věříme tomu, můžeme pak tímhle "tichým světlem, jež se jasně skvěje," dobře posloužit: Ve svých rodinách, ale třeba i všelijak znechuceným bližním, na něž Vánoce doléhají nejvíc ze všeho jako frustrace. Nebo si všimnout někoho docela jiného, kdo právě v čase vánoční intimity potřebuje lidskou blízkost. Pozvat k příběhu, který léčí tichem – protože je v něm prostor slyšet růst to opravdu Boží. A dávků ani jídla se přitom nebojte, už v Písmu se v souvislosti se slavením svátků praví: Dávejte si dárky a jezte tučná jídla.

Tomáš Trusina

SOBĚHRDSKÉ „POVĚSTI“

NA KAČÍ HOŘE

Večer se rozložil nad krajem a petroupimský klinkáček se rozplakal. Tma houstla a zahalila do černých perutí i celou kotlinku, v níž jsou stuleny osady Petroupim, Petroupec a Sembratec.

Krákoravé vrány se rozletěly ke Kačí hoře, aby v četných borech na jejich bocích zaspaly studenou zimní noc.

Sněhu bylo hodně. Až se pod pokrývkou nahrbily dřevěné, chudé chaloupky a prohnuly omšelé střechy.

Malými okénky probleskovala mrkávká světélka čadivých kahánek. Udřené hospodyně chystaly chudičkou večeři; však se za chvíli vrátí jejich z Radikovic nebo z Bedrče vyhládlí jako vlci. Jsou tam na robotě.

A již za malou chvíli zaklapaly na zápražích okované dřeváky.

Po večeři zhasínala světla a okénka přestala blikat do černé tmy.

Mráz zrovna zvonil.

U Pelikánů však vrzla vrátka. Svobodník a tkadlec Martin Pelikán vyšel ven. Měl na sobě huňatý kožich a mířil k Šimkovu vrchu. Od Velebilů vyšel starý písmák Jakub Velebil. I Pavel Kovář, Jan Boháč a ještě jiní petroupimští sousedé vycházeli. Každý na jinou stranu a přece všichni měli stejný cíl: ke Kačí hoře.

Jen petroupský Adam Hýna, hrdý svobodník, namířil z domova na rovno. Má tam své lesy a má v nich právo lovit i zvěř. Koho by se tedy bál?

Byla tma, mráz břinkal a sněhu bylo po kolena. Ale také od Taťounovic, od Ondřejova, od Soběhrd, od Sázavy a od Divišova šly tmavé postavy. A všechny ke Kačí hoře, do roklinky na jihovýchodním jejím úpatí pod staré, velké stromy.

Tam bylo shromaždiště Českých bratří.

Daleko od rušného světa, v klínu šumících velikánů sešli se, aby uslyšeli slovo Boží.

Kotlinka se naplnila a za chvíli tlumený zpěv žalmů vznášel se k vysoké obloze, na které svítilo hvězd bezpočetně.

To byl jejich chrám.

„ — a vydržte trpělivě a nezlomně, neboť Bůh tam nad hvězdami zkouší srdce vaše a ledví vaše. Ale prostě, prostě ho, aby čas vašeho utrpení zkrátil a vás vyvedl z bídy a žalu.“

A opět zazněla slova žalmu: „Nyní, Pane Bože náš, nechť se, prosíme, odvrátí hněv tvůj a prchlivost tvá od národa!“

Rozcházel se. Potají, porůznu, aby se nikdo nedozvěděl. A všichni smutně — s jinou vírou v srdci a jinou před pány. — Bylť Pavel Michna z Vacínova, tehdejší držitel konopištského panství, velmi zlý, a běda, přistihl-li „kacíře“! Bylo zle.

A tito Čeští bratří, těžce zkoušení písmáci z chudého kraje, ukrývali své knihy, radost svoji, potěšení svoje ve chvílích úzkosti a zármutku, poslední oporu a útočiště své, na nejtajnějších místech, aby jich Michna z Vacínova nevyslídil.

Poznámky a vysvětlivky: Kačí hora (Krásná hora) je 562 m vysoký vrch severně od Petroupce. Adam Hýna se připomíná v petroupimské kronice už r. 1650. Tradice o shromaždišti na Kačí hoře se zachovala v rodě Hýnů. Poslední potomek tohoto rodu, František, zemřel 28. října 1861. Vdova po něm, Anna Hýnová, vodila na bývalé shromaždiště Českých bratří svá vnoučata. Jeden z nich, starý písmák, Josef Smolík, dovedl roku 1915 tam i spisovatele Karla Kálala (1860 -1930).

Po bitvě bělohorské byli Čeští bratři krutě pronásledováni a násilím nuceni k přestupu na katolictví. Třebaže napovrch museli vyznávat jinou víru, přece byli a zůstali věrnými Českými bratry, přese všechno pronásledování a přese všechny útlisky.

Článek – vzpomínka „Na Kačí Hoře“ napsal řídící učitel v Petroupimi Karel Patka v roce 1929 a vydal jej ve **Vlastivědném sborníku** školského okresu Benešovského, Který má název "**POD BLANÍKEM**".

Tento Sborník vydávala Vlastivědná komise učitelstva školního okresu benešovského. Redakční radu řídil J. HONNER odborný učitel v Benešově.

Článek vyšel v Ročníku IX. r. 1929-1930, v č. 6, na str. 110.

KÁZÁNÍ

6. října 2013 na Krásné hoře

Gn 46, 8-27; 47, 28-31

Izrael vstoupil do Egypta. Ne jako Jákob, ale jako Izrael.

Ve jméně Izrael je skryto celé společenství.

V tom dnešním příběhu se tedy pojednává o vztahu Izraele jako společenství k Egyptu a zaslíbené zemi.

I tady na Krásné hoře se scházela kdysi pospolitost lidu víry, aby tu slavila bohoslužbu v dobách útlaku. I tady se scházela pospolitost, aby tu ti lidé cosi činili, čemusi věřili. Věřit v době útlaku je těžké. Doby útlaku vždycky totiž vypadají, že budou trvat věčně. Každý vládce kolem sebe vytváří ovzduší, že bude vládnout na věky. Na věky zůstane daný systém neporušený a pevný.

Když také Izrael vstoupil do Egypta, musel stále připomínat, že to není napořád. I když to málem tak dopadlo. Vyvedení z Egypta probíhalo za dramatických okolností a skoro nikdo nevěřil, že se to vůbec povede. Po nějaké době si totiž lidé na útlak zvyknou a berou ho za svůj domov.

Naši předkové ve víře si nezvykli a scházeli se tady, aby vyjádřili, že jsou svobodní od poměrů, které tehdy panovaly.

A tak nás to jejich setkávání vede k otázce, jestli jsme i my svobodní od poměrů, které tu dnes panují? Jsme svobodní od toho, co nás svazuje a tíží? Nakolik se dnešní poměry vlamují i do církve? Před čím utíkáme, čeho se bojíme, před čím se krčíme?

Abychom porozuměli tomu, co nás může zotročovat, je dobré připomenout si zápas Izraele.

Když Izrael vstoupil do Egypta, připomenul si tam, že je poutníkem. Jákob měl těžký život, ale přesto byl v něčem silnější než sám farao. Nakonec to byl Jákob, kdo faraonovi požehnal. Tuto zvěst jsme zaslechli minule.

Svoboda putování Izraele k zaslíbené zemi nám má připomenout, že vládcové i říše jsou zde z dopuštění Božího a nikoli z jejich vlastní vůle. Už jen proto, že si lidé sami neumí dát život.

Jákob faraonovi připomněl, že být na zemi poutníkem ve službě Hospodinu je dobrý úkol.

Vždyť Josef (a ne farao), zachraňuje egyptskou zemi od hladomoru. Skrze Josefa přichází do světa spása.

Do dnešního dne jsme se zaměřovali na Josefa a jeho bratry, popřípadě Jákoba. Nyní tedy čteme o celé pospolitosti, která vstoupila do Egypta.

Každý jednotlivec v Izraeli je jmenován jménem. Právě tímto přesídlením do Egypta se rodina Izrael stává národem Izrael.

Jenže: Sedmdesát lidí se může v Egyptě rozplynout jako kapka v moři.

Josef klade na srdce svým příbuzným, aby nezapírali před Egypťany svůj původ. Pasterci v očích Egypťanů znamenají asi tak to, co pro etnické Čechy znamenají Romové.

Je jasné, že v Egyptě tito poutníci – pastevci nebudou mít na různých ustláno. Pro Egypťany je pastevectví nečisté povolání. Proto je pravděpodobné, že se mnoho Izraelců bude chtít vyšvihnout do vyšší kasty – na vyšší společenský stupeň a zbavit se tak nálepky pastevece.

Jákob dbá na to, aby v Egyptě zůstal Izrael Izraelem. Proto chtějí, aby je farao usídlil v zemi Gošenu, v kraji pastevců, vzdáleném od centrálního Egypta. Izrael má být v Egyptě jen dočasně. Egypt není cílem cesty. Cílem cesty je zaslíbená země. Stále víc se zaslíbená země stává symbolem smyslu života – podobně jako v Novém zákoně Boží království.

Oni tedy zůstávají v Egyptě a přece nejsou z Egypta. Jsou ve světě a přece nejsou z tohoto světa. Uprostřed Egypta jsou Izraelité opovrhovaní. Jsou časem stále víc a víc trnem v oku Egypťanů.

Podobně jako byl trnem v oku povýšených sám Ježíš a potom i jeho následovníci.

Ten pobyt Izraelitů v Egyptě nám může být i podobenstvím: nebuďte povýšení, protože povýšení Izraele – popř. Ježíše – nenávidí.

Podobně byli trnem v oku vrchnosti naši předci, kteří se zde scházeli před 250 lety a mohli připadat těm okolo jak blázni – nebo primitivní pastevcí.

Apoštol Pavel řekl: (1 Korintským 1,26) *Pohleďte, bratří, koho si Bůh povolává: Není mezi vámi mnoho moudrých podle lidského soudu, ani mnoho mocných, ani mnoho urozených; ale co je světu bláznovstvím, to vyvolil Bůh, aby zahanbil moudré, a co je slabé, vyvolil Bůh, aby zahanbil silné; neurozené v očích světa a opovržené Bůh vyvolil, ano vyvolil to, co není, aby to, co jest, obrátil v nic -aby se tak žádný člověk nemohl vychloubat před Bohem.*

Stejně jako Izrael kdysi v Egyptě – i my si dnes máme připomenout, že jsme poutníky.

Když si představíme, že navazujeme na ty, kteří tu před 250 lety stáli – jsme poutníky v čase.

Jako poutníci máme žít jinak, než je v tomto světě běžné. Máme nést hrdě před sebou světlo Kristovo. A svědčit o svém obdarování třeba - tak, jak popsal Pavel Efezským 5,8 *I vy jste kdysi byli tmou, ale nyní vás Pán učinil světlem. Žijte proto jako děti světla - ovocem světla je vždy dobrota, spravedlnost a pravda; zkoumejte, co se líbí Pánu. Nepodílejte se na neužitečných skutcích tmy, naopak je nazývejte pravým jménem.*

Jákob se usadil v Egyptě a žil tam 17 let. Jednoho dne si k sobě zavolał Josefa a předložil mu přání: chce být pochován v zaslíbené zemi – ne v Egyptě.

V tom přání je krom výhledu k zaslíbené zemi samozřejmě skrytá narážka na egyptské zvyklosti.

Vždyť v Egyptě se vyznali v pohřbívání nejlépe ze všech lidí na celém světě. Pokud by si Izrael chtěl z Jákoba udělat nabalzamanou modlu, právě v Egyptě by k tomu měl jedinečnou příležitost. Jákob věděl o tomto nebezpečí. A byl si vědom toho, že s tím budou problémy, proto si od Josefa žádá přísežné ujištění.

Jákob svou smrt spojuje s budoucností. Poslední pořízení Jákoba je tedy jeho vyznáním víry. Smrtí to nekončí, je třeba myslet na zaslíbenou zemi.

Možná si vzpomenete, jak pohřbil Abraham svou ženu Sáru v jeskyni v Makpele. I tento hrob byl vyznáním, že Izrael nenáleží chetejským obřadům a bohům. Proto jej Abraham nepřijal se slevou. Hrob Sáry byl pak jedinou vlastněnou půdou zaslíbené země – jako symbol poutnictví Božího lidu. (Gn 23)

Naši předkové byli v situaci nechtěné, trpěné menšiny. Podobně jako Izrael obklopen národem Egyptanů nebo Chetejců. Přesto byl Izrael pro tyto národy požehnáním. Nebyl uzavřený do nějakého výčitkou pokrouceného šklebu. Mohl, mělo by to logiku, mohl by říkat, však vy jednou poznáte, kdo my jsme. Ne – Izrael je vyvolený proto, aby přinášel druhým požehnání – ne zkázu.

Ježíš byl také nechtěný, vyháněný a nakonec odsouzený. Přesto přinášel světlo.

A tak se můžeme ptát dnes tady na tomto místě, jestli dokážeme i my být tou menšinou, která nese požehnání tomuto světu – a myslí na zaslíbenou zemi – Boží království?

Dovedeme vnášet do naší společnosti světlo? Dovedeme se zastávat těch, kteří nespravedlivě v této společnosti trpí? Dovedeme být spravedliví uprostřed nespravedlivého světa? Dovedeme být světlem tomuto světu, jak nám to odkázal Ježíš Kristus?

Děkujeme ti, Pane, že máme na koho navazovat. Děkujeme ti za všechny ty, kteří tady stáli před námi – v dobách útlaku a tísně.

Petr Turecký

OHLÉDNUTÍ ZA PODZIMEM...

➤ ZPRÁVA O PODZIMNÍ VÍKENDOVCE

Cílem podzimní potáborové víkendovky bylo důkladněji probrat Ježíšovo podobenství o hostině: Lk 14, 15-24.

V pátek večer si děti při tzv. „noční hře“ připomněly, že ten, kdo zve k hostině, byl vnímán mnohými jako zločinec. Vždyť byl nespravedlivě odsouzen a uvězněn. Hru nachystali Vojta a Jěňa Černí.

Celek víkendovky byl zaměřen archeologicky.

Děti byly pozvány na expedici pátrající po vzácném archeologickém objektu v místech pobytu raných křesťanů – někde poblíž Jeruzaléma.

Byly rozděleny do skupin podle jmen archeologů: Heinrich Schliemann, Zdeněk Augusta, Páter Václav Krolmus, prof. Jan Erazim Vocel. V sobotním dopoledni jsme zkoumali, jak se připravovaly hostiny v době starověku. Děti dostaly řadu otázek o hostitelích, o možnostech pozvání, odmítnutí. Některé z odpovědí, jak už

to u podobných akcí s dětmi bývá, překvapily, jiné pobavily, nad jinými jsme se podivili, jak trefně myšlenku děti vyjádřily.

Pro mne osobně byl silný moment, kdy se děti měly přidat buď k váženým hostům, kteří odmítli, nebo k těm, kteří byli sebráni na ulici a stali se tak náhradními hosty velkolepé hostiny. Děti nezvedly ruku pro ani jednu z možností. Samy konstatovaly, že někdy jsme ti, kteří pozvání odmítli (i když voláme: přijď království tvé) a jindy jsme ti, kteří spíš dělají hostiteli ostudu. Všelijací otrhanci a žebráci, kteří na hostinu nepřišli ani z vlastní vůle.

Na hostině však můžeme zažít překvapivé společenství a vážit si jeden druhého skrze toho, který nás pozval: totiž Ježíše Krista.

Když jsme důkladně probrali zákruty a problematiku starověkého stolování, děti si samy připravily nekvašené placky. K obědu jsme je doplnili vynikající omáčkou z farních dýní a nefarního masa, které výborně připravily dívky pod vedením Aničky Rabiňákové.

Pak se šlo pátrat na naleziště v okolí Krásné hory. Děti musely najít cestou různé předměty – jako např. archeologickou škrabku, čistítko, fotoaparát, motyčku, notýsek apod. Na Krásné hoře jsme pak rozbalili archeologický tábor a po nějakém čase se nám podařilo najít starodávný reliéf znázorňující poslední večeři.

Víkendovky se zúčastnilo 16 dětí a 6 praktikantů. Konala se pod vedením Petra Tureckého a Petra Wagnera.

➤ MNĚ BY STAČILO, KDYBY SE NA KONVENTU JEN ZPÍVALO

Konvent má už několik let své pevné místo v mém kalendáři.

Bývá pravidelně druhou sobotu v listopadu. Svolává ho seniorní výbor pražského seniorátu a předsednictvo konventu; po každé do jiného sboru - do sboru, který nabídne své prostory a své členy k jeho zajištění. Vloni jsme byli v Nuslích, příští rok se sejdem na Vinohradech. Letos jsme se sjeli do krásného prostoru kostela U Jákovova žebříku v Praze – Kobylisích.

Většinu přípravných prací provádí ve spolupráci se seniorním výborem a zejména seniorem Romanem Mazurem předsedkyně našeho konventu sestra Abigail Hudcová. Na sbory pak s předstihem přijde pozvánka s programem konventu (ten letošní měl 18 bodů) a s tisky, které navazují na jednotlivé body programu. Konventuálům jsou tudíž na jednání konventu dobře připraveni, protože si jednotlivé tisky předem prostudují a mohou pak v hlasování a především v rozpravě věcně reagovat. Ale nejde jen o zhodnocení uplynulého roku ve všech oblastech (od činnosti seniorního výboru přes poradní odbory, pastýřskou radu, Jeronýmovu jednotu, střediska Diakonie až po hospodářské a revizní zprávy), ale také o výhledy do příštích let a o přípravu na synod. Vzpomínáme v úvodu na zesnulé pracovníky seniorátu, schválíme program, rozhodneme o výlohách – a už se jede. Zprávy, volby, zprávy, volby, návrhy, rozprava ...

Stojí za zmínku, že byl konventem přijat podnět benešovského staršovstva k celocírkevnímu rozhovoru o cestě k samofinancování = nechť zahrnuje výslovně i princip solidarity mezi sbory. V rozpravě mne zaujal příspěvek Zvonimíra Šorma ohledně zájemců o vikariát. A jedna novinka - letos byl konvent obohacen o slavnostní předávání osvědčení absolventům kurzu „Základy evangelické teologie“.

Podrobnosti najdete v zápisu na webových stránkách seniorátu, také je budeme projednávat ve staršovstvech i neformálně po bohoslužbách, takže tu nebudu popisovat mnohahodinovou práci konventuálů (začínali jsme v devět ráno, končili kolem třetí odpoledne). Víím moc dobře, že je to práce záslužná a smysluplná. Ale já si z každého konventu přináším ohromný zážitek navíc. Když na

začátku a na konci konventu zpívá nabitý kostel (a že faráři a presbyteri zpívat umí!), tak tuším, že mně by stačilo, kdyby se na konventu jen zpívalo ☺.

Mirka Nulíčková, FS ČCE Benešov

➤ MLÁDEŽ BENEŠOVA A SOBĚHRD SPOLEČNĚ

15.-16. listopadu se konala víkendovka konfirmandů a mládeže benešovského a soběhrdského sboru. Proč společně? Protože naše sbory jsou rozsáhlé územím, lidi bydlí dost daleko od sebe. Navíc - najít vhodné datum, aby mělo čas více lidí najednou, je složité. Někteří mohou přijít na mládež v týdně, jiní o víkendu. A tak jsme využili nápadu Petra Fojtů: naplánovat výlet mládeže – a zapojili tento nápad do připravované konfirmační víkendovky Tomáše Trusiny.

Sešli jsme se opravdu z různých koutů. Dorazili např. kluci Tkadlečkoví z Klenčí i děti zručského kurátora Jirky Kratochvíla.

Biblicky jsme pojali tuto akci jako CESTU. Cestu víry, cestu – pouť. V pátek večer jsme hráli na faře v Benešově nejdřív rozverně hry a potom sledovali evangelijní příběh o tom, jak na cestě Ježíš vykládá učedníkům o své cestě do Jeruzaléma na kříž. Mohli jsme si přitom uvědomit, že krédo" není věcí nějaké církevní teorie, ale

rozhodování na naši životní cestě. A také třeba to, že jednu chvíli je člověk Ježíši blízko, ale klidně může za chvíli od něj slyšet "z cesty!". Víru jako cestu jsme potom docela fyzicky provozovali během sobotní pěší cesty z Votic do Bystřice. Smysl pouti a cesty při jednotlivých biblických zastaveních jsme prožili při skutečných zastaveních. Bylo to krásných 20km „hřebenovky“. Někteří z nás tuto cestu vzali tak vážně, že ji odstoukali.

Kromě biblických zastavení jsme se jako bonus mohli dozvědět, jak v mrholení a vlhkém terénu rozdělat oheň jednou sirkou bez dalších přídavných pomůcek.

Do budoucna plánujeme jednou za čas (cca 1x měsíčně) naplánavat s Benešovem společnou mládež. Předběžně plánujeme soboty večer, aby se měli možnost sejít mladí lidé, kteří jsou přes týden na internátech nebo kolejkách.

Petr Turecký a Tomáš Trusina

➤ UVEDENÍ DO SVĚTA JAROSLAVA ŠIMSY

V budově pražské Ymky se 3. prosince sešlo asi 70 lidí, aby přivítali knihu Mileny Šimsové, Svět Jaroslava Šimsy. Dříve než se Milena Šimsová stala členkou rodiny, sešla se s Jaroslavem Šimsem při četbě jeho úvah - traktátů, které vyšly v roce 1948 v Laichterově nakladatelství. Kniha Svět Jaroslava Šimsy je výsledkem jejího celoživotního úsilí sepsat jeho životopis. Jaroslav Šimsa se narodil 12. 10. 1900 a vyrůstal ve velmi chudých poměrech před a za první světové války. Upozornil na sebe jako výborný student, posluchač přednášek a účastník veřejných diskusí - ať v Realistickém klubu či Filosofické jednotě, při nichž se stal jeho učitelem Emanuel Rádl. - Jeho láskou se staly děti, odtud činnost v Lize lesní moudrosti, v níž byl v roce 1927 zvolen náčelníkem. V těchto letech pracoval v redakci Masarykova slovníku naučného a stal se osobním sekretářem Tomáše Garigua Masaryka pro vydávání Masarykových spisů.

Od roku 1929 působil ve vydavatelství oddělení Ymky, též jako redaktor Křesťanské revue, v letech 1933-1938 byl sekretářem Akademické Ymky, účastníkem nesčetných mezinárodních konferencí Federace křesťanského studentstva. V mnoha novinových článcích upozorňoval od samotného počátku, pod vlivem učitele Rádl, na nebezpečí i rostoucí vliv fašismu a nacismu. Pro svou činnost v od-

boji byl v únoru 1940 zatčen. Devíťtinu svého života prožil ve vězeních a 8. 2. 1945 zemřel v koncentračním táboře Dachau.

Předmluvu napsal prof. Erazim Kohák, který se při uvedení vděčně podělil o to, jak mu kniha prostředkuje svět prvorepublikových křesťanů a demokratů, kteří „snili americký sen o svobodě a demokracii v době, kdy už to Američany dávno přešlo, a tento sen usilovali uvést v život v rámci československé republiky.“ Ne náhodou byli soustředěni kolem Ymky, která onoho demokratického a ryzího křesťanského ducha uváděla do zdejšího prostředí. Z bohaté palety tehdejších osobností připomeňme Dr. Vladimíra Kloudu s vazbami k našemu sboru, který patřil k nejbližším přátelům rodiny Šimsových.

Na uvedení jsem byla a okouzila mne přátelská atmosféra pro-sincového podvečera. Zřejmě největší část posluchačů tvořili bývalí členové Ymky, čiperní starší lidé. Ale nechyběla ani střední generace a bylo tam i mnoho mladých a nejmladších účastníků. Profesor Kohák knihu srdečně vyslal do světa, Petr Hrudka – pravnuk Jaroslava Šimsy – citlivě přečetl vybrané pasáže, doprovodní hudebníci vytvořili půvabný předěl, autorka pronesla pár zajímavých vět, vydavatel Tomáš Trusina zarámoval celý večer vstupním a vý-

stupním komentářem ...

Ve vlaku cestou domů jsem knížkou začala listovat, a ač působí jako „bichle“, vřele ji doporučuji. Je potřebná – a čtivá! MN

Kniha vyšla ve spolupráci YMCA Brno a nakladatelství EMAN. Má 624 stran, se spoustou fotografií, stojí 288 Kč (na benešovské faře je za 245,-)

➤ INSTALACE MATĚJE OPOČENSKÉHO

V poněkud neobvyklý sobotní termín 7.12. jsme byli pozváni do Vršovic na instalaci Matěje Opočenského, jejich nového faráře a našeho benešovského vikáře v letech 2012-2013. Do farářské služby ho ustavil br. senior Roman Mazur spolu se seniorátní kurátorkou Zdenou Skuhrovou. Připomněl přitom, že podle apoštolské zvěsti jsme jako kazatelé evangelia "nádoby hliněné", a přitom je nám svěřen poklad evangelia. Je to paradox, spojení nespojitelného, ale je to tak. Boží věci neslouží dokonale fungující nástroje, které vždycky všechno zmáknou a neudělají chybu, ale lidé, poddaní všem křehkostí, jak je život v tomhle světě a jeho poměrech nese.

Matěj se nikdy netvářil, že by byl nějaký borec, který všechno zvládne a vlastně by to farářování mohl dělat levou zadní. Přitom pracoval poctivě, s otevřenou vnímavostí k lidem, mezi kterými působil. Přejeme, aby mu tahle křehkost vydržela, a mohl se přitom opírat o pevnost pravdy Kristovy, zaslíbení toho, který slíbil být s námi. T.T.

➤ ADVENTNÍ POTĚŠENÍ S KLARINETY

V neděli osmého prosince jsme v Benešově při bohoslužbách měli milé hosty. Z Prahy k nám přijel klarinetový kvartet pod vedením Z. Kašpara a vytvořil nám pohodovou atmosféru. Kromě již jmenovaného zbývajícími členy byly 3 dívky, mezi nimi „naše“ Alžběta Trusinová. Kvartet doprovázel po celé bohoslužby společné písně, před ohláškami úžasně provedl několik známých i méně známých melodií. Když zahrál na odcházení po bohoslužbách Händelovu skladbu, nikdo neodcházel ☺. Posluchači byli natolik zaujati, že vyčkali až na samotný závěr na svých místech a poté vděčně aplaudovali. Snad bychom podobné setkání mohli ještě někdy zopakovat; třeba o Velikonocích. Mirka Nulíčková

ZRUČ NAD SÁZAVOU

(z dějin sboru)

I. Památník Českobratrské církve evangelické, Kalich, Praha 1924

Farní sbor Opatovice - v závěru na str. 278 :

Sbor (Opatovice) má 1487 duší, filiální sbory ve Smrdově (dnes Sázavka) a v Čihošti a kazatelské stanice v Ledči (od 1921) a ve Zruči. Bohoslužby se konají ve stanicích čtyřikrát do roka v Čihošti a ve Smrdově, v Ledči a Zruči dle potřeby. Ráz služeb Božích jest luterský. Přístupy byly za starých dob řídké. V letech 1919 až 1922 přistoupilo celkem 291, odstoupilo 34 osob. . . .

II. Církev v proměnách času (1918-1968), Kalich 1969

Zruč nad Sázavou, Zahradní 189, okres: Kutná Hora, seniorát: horácký

Po první světové válce se v ryze katolickém kraji kolem Zruče nad Sázavou přihlásilo k naší církvi asi 250 duší a tak mohlo dojít k **ustavení kazatelské stanice ve Zruči**. Nesla výrazné znaky přestupového prostředí, nadšení pro „českou národní církev“, podnikavost laiků, rozlehlost diaspory, ale často také neporozumění podstatě církve a biblického, reformačního dědictví. **V roce 1923** byla kazatelská stanice pro snazší dostupnost **přefarěna** od mateřského sboru v Opatovicích ke sboru v Kutné Hoře, jehož farář Viktor Szalatnay o zručskou oblast obětavě pečoval. Od té doby byly konány **pravidelné bohoslužby** v pronajatých sálech a **zvolen výbor**, jehož předsedou se stal br. Antonín Smítka (*nikoli, ale Jan Adrian*). **V r. 1936** byla Szalatnayovým úsilím, za pomoci švýcarských a amerických přátel, postavena **modlitebna s farním bytem** za 165.000 Kč. Prvním samostatným pracovníkem pro Zruč byl vikář Antonín Stanislav (1938), po něm Gustav Ad. Řičan (1938-1939), Oldřich Vraný (1939-1942), Josef Kovář (1943-1947). *V době 2. světové války se do Zruče přistěhovala řada evangeliků z Valašska; jako pracovníci v nově založeném (1939) Baťovském závodě na obuv.*

Roku 1946 byla Zruč prohlášena samostatným **farním sborem** a dosavadní vikář zvolen farářem. Jeho nástupce vikář Jaroslav Soběslavský (1947-1948) obstarával ještě posázavskou diasporní oblast opatovického sboru, jejíž **kazatelské stanice Leděč a Světlá nad Sázavou** byly posléze **připojeny ke Zruči**.

Později pod zesíleným vnějším tlakem vyšla najevo poměrná **chatrnost**

duchovních kořenů přestupového sboru, část členů opouští církve nebo se jí opatrně straní. Živé jádro sboru je však mladými kazateli Jaroslavem N. Ondrou (1948-1955) a Alfrédem Kocábem (1955-1960) vedeno k rozeznání aktivního poslání církve uprostřed světa a k rozhodnému vyznavačskému křesťanství. Svým **netradičním, diasporním rázem** má zručský sbor příležitost stát se zkušebním územím církve vyslané do světa, jemuž je evangelium cizí. Pomocí tu je **bratrská soudržnost, pro zručské společenství od počátku typická**.

Početně je práce sboru nevelká - jeho 376 členů je rozptýleno ve více než 200 obcích Posázaví v délce padesáti kilometrů. Sbor má **čtyři kazatelské stanice**: Kácov, Ledec nad Sázavou, Zbraslavice a Světlá nad Sázavou. V letech 1960-1968 zde pastýřsky působil farář Ctirad Novák. Když byl povolán do sboru v Kutné Hoře, byla roku 1968 ve Zruči ordinována za kazatelku a převzala správu sboru jeho žena Miluše Nováková. **Kurátorem** po zesnulém Antonínu Smítkovi a Aloisu Studničkově je František Marek.

(kurzivou doplněno 4.7.2006 - jf)

III. Církev v proměnách času (1969-1999), Kalich 2002

285 22 Zruč nad Sázavou, Zahradní 189, o. Kutná Hora, seniorát Poděbradský

rok založení: 1946 (po 1918 kz sboru Opatovice, od 1923 kz sboru Kutná Hora

počet členů : 1918 - 0, 1930 - (kz 250), 1965 - 415, 1998 - 143; počet obcí: 99

kazatelské stanice (kz) : Ledec nad Sázavou (založena 1922), Uhlířské Janovice (*od 1901, sborový dům 1911*); dříve Světlá nad Sázavou, Rataje, Zbraslavice

Zručský sbor byl kazatelskou službou **spravován** v letech 1968-1981 vikářkou Miluší Novákovou, manželkou kutnohorského faráře, který ve Zruči působil před ní. Nato administrován z farního sboru v Českém Brodě vikářem J.P.Štorkem do r. 1983. Od roku 1984 vykonával kazatelskou službu vikář Daniel Menšík do 31.8.1997, poslední 3 roky na poloviční úvazek. Od 1.9.1997 administruje sbor farář Jaroslav Fér z Kutné Hory.

Od roku 1984 **ustala kazatelská činnost** v Ratajích nad Sázavou a ve Zbraslavicích, naopak *byla tehdy přifařena kazatelská stanice Uhlířské Janovice od sboru v Zásmutkách*. V roce 1994 ustala i kazatelská činnost v Kácově, resp. v Chochole-Tichonicích. V roce 1997 již převládají *ve Zruči* čtené bohoslužby. Proto staršovstvo jednalo o restrukturalizaci sboru. Porozumění bylo na straně sborů Kutná Hora a Kolín. Vše ztroskotalo na restrukturalizaci kazatelské stanice Ledec nad Sázavou *ke sboru* v Opatovicích.

Existence zručského sboru se rok od roku opírá o **obětavost podstatně nižšího počtu** členů, než uvádí církevní ident. Po roce 1990 se ustálila na *počtu* cca 40 členů sboru a ještě nižší počet členů se účastní shromáždění ve sboru.

Kurátoři po roce 1968: František Marek, Vojtěch Pešek, František Po-spíšil a od roku 1987 opět Vojtěch Pešek. *Po jeho rezignaci zvolen v květnu 2005 Jiří Kratochvíl.*

Budovy: Fara ve Zručí nad Sázavou je od 1.9.1997 již několikrát dle smluv v pronájmu. Modlitebna s kanceláří a bytovou jednotkou v kz Uhlířské Janovice má v havarijním stavu rozvod vody, elektrickou instalaci a celou bytovou jednotku. *Na jaře 2001 sbor celý objekt i se zahradou prodává a bohoslužby se konají v bývalé synagoze u náměstí, kterou právě tehdy Církev československá husitská zrenovovala.* V Ledči nad Sázavou jsou bohoslužby obdobně v kostele ČČSH.

Vojtěch Pešek (*kurzivou doplněno 4.7.2006 - jf*)

VLÁĐOVO HUDEBNÍ OKÉNKO

Milé sestry a bratři,

v minulém dílu, jsme se podívali na duchovní hudbu prvních křesťanů, provozovanou téměř po celý středověk. Měla čistě vokální jednohlasý charakter vycházející z byzantských uměleckých ideálů. Pokusil jsem se rovněž přiblížit způsob myšlení raných křesťanů, kteří duchovní zpěv ani nepovažovali za hudbu jako lidský výtvar, ale za prostředek přímého projevu Ducha svatého na zemi.

Psal jsem též o bouřlivě proměně duchovní hudby směrem k vokálnímu vícehlasu během období vrcholné gotiky a renesance předcházejícímu reformačnímu hnutí. A o tom, že reformace šla vesměs proti proudu tohoto vývoje. Spolu se snahou o návrat k čistotě a pravým křesťanským hodnotám, souviselo odmítnutí většiny uměleckých prvků z katolického prostředí a v oblasti hudby pak o návrat protestantů k jednohlasu a přiblížení se k myšlenkovému ideálu raných křesťanů.

Dovolte, abych dnes splatil dluh minulému dílu, ve kterém jsem z nedostatku místa jen v závěru naznačil následný směr vývoje protestantské hudby a jejího chápání.

Návrat k myšlenkovému ideálu raných křesťanů totiž přinášel jistá úskalí. Pohled raných křesťanů na duchovní hudbu se téměř shodoval s pravoslavným pohledem na ikony. Pravoslavní o ikonách tvrdí, že „nikoli ruka umělce vytvořila dílo, ale samotný Duch svatý“. Tento přístup sám o sobě nebyl problémem. Osobně jsem rovněž přesvědčen, že pro schopnost tvořit kvalitní umělecká díla je nezbytná jistá míra Božího požehnání, a tato je poskytována pouze z Boží vůle a to

i nevěřícím. Problém nastával ve chvíli, kdy bylo samotné dílo považováno za svaté a stalo se předmětem uctívání.

To je minimálně z reformovaného pohledu považováno za nepřijatelné modlářství.

První křesťané, ještě v dobách Římské říše, zpívali své duchovní písně společně všemi členy sboru. Písně neobsahovaly pevný rytmus a byly členěny na významové části podle básnických pravidel. Líbivé církevní melodie však byly časem přebírány i světskými hudebníky, byly rytmizovány, a tato rytmizace byla pak zpětně přenášena i do prostředí církevního. Řehoř Veliký, papež (v letech 590 až 604) tehdy ještě jednotné církve, považoval toto zesvětštění duchovní hudby za nedůstojné a porušující její slavnostní charakter, a proto rozhodl o výrazné revizi církevních zpěvů. Byl proveden jejich sběr a seřídění a jejich provozování bylo svěřeno pouze profesionálním hudebníkům. Vznikl gregoriánský chorál, který si nadále udržel vysokou kvalitu po několik století, až do období již zmiňovaných vícehlasých změn. Vlastní provozování duchovní hudby však bylo dále umožněno pouze úzké skupině vyvolených jedinců.

Protestanté v duchu učení o všeobecném kněžství navrátili duchovní zpěv zpět lidu. Jednohlas, ke kterému se protestanté po odmítnutí vícehlasu navrátili, nebylo možné ve formě gregoriánského chorálu, pro hudebně neškolený lid použít. Bylo nutné provést jeho zjednodušení, které ale bylo pouze záležitostí dočasnou.

Protestantismus umožnil rozšíření vzdělanosti mezi širší vrstvy lidí, především z řad měšťanstva. Ačkoli tato obecná vzdělanost v počátku nedosahovala kvality zavedených katolických církevních institucí, měla mnohem větší lidský potenciál, pomocí kterého tento počáteční deficit brzy vyrovnala, předčila a přímo umožnila vznik moderní západní civilizace. Spolu s tím rostla i úroveň všeobecného vzdělání hudebního, jak dokládá množství kancionálů jak z českého předbělohorského období, tak z okolní protestantské Evropy. Jako zajímavou ukázkou české tvorby doporučuji poslechnout unikátní utrakvistické mše z Roudnického kancionálu, která je k dispozici na stránkách pěveckého sboru Jeroným.

Protestantská píseň se tedy dále vyvíjela jak po stránce hudební, tak i po stránce jejího chápání.

Pojetí duchovní hudby protestanty se posunulo obdobným směrem jako protestantské pojetí večere Páně. Duch svatý v novém pojetí již nevstupuje na svět přímo prostřednictvím vlastního zpěvu zpěváka, ani není vyvoláno zázračnou formulí či magickými úkony z vůle privilegovaného prostředníka, ale Ježíš Kristus je přítomen, z *vlastní vůle*, v celém společenství věřících, kteří se v jeho jménu s upřímným srdcem scházejí. Přesto je zpěv nadále významnou součástí bohoslužby a je považován za důstojný a nanejvýš vhodný způsob Boží oslavy.

... bratr Váša

BLAHOPŘEJEME

K narozeninám

Leden Kopřiva Miloslav, Chocerady – 83 let; Litoš Antonín, Senohraby – 92 let; Zavadilová Jarmila, Přestavlky – 66 let; Pivoňka Miloslav, Benešov – 70 let; Škvor František – 60 let;

Únor Boháčová Marie, Soběhrdy – 90 let; Birošová Zlata, Čerčany – 71 let; Matoušková Růžena, Kozmice – 66 let; Klauzová Helena, Mnichovice – 74 let; Velebil Jaromír, Vodslivy – 75 let;

Březen Pavel Goby, Teplýšovice 50 let; Rousková Jiřina, Benešov – 80 let; Vinšová Marie, Benešov – 88 let; Zachová Jana, Petroupim – 88 let; Konrádová Hana, Petroupim – 65 let; Císař Josef, Městečko – 67 let

Děti

Leden

Únor Vojta Rataj, Vysoká Lhota – 19 let

Březen Nikola Bohatová, Soběhrdy – 19 let; Kamilka Bublová, Klokočná – 10 let; Vlasta Gobyová, Teplýšovice – 19 let; Hudcová Pavla, Ondřejov – 19 let;

RECEPTY

Sušenky s lentilkami

125g cukru krupice, 400g hladké mouky, 1 lžička sody nebo prášku do pečiva, 2 vejce, 250g másla, 1,5 lžíce golden sirupu (lze dostat v Tesco, zdravých potravinách, anebo nahradit medem či agavovým sirupem, pokaždé to chutná trochu jinak, záleží, co se přidá).

Všechno smíchat, těsto dáme na 15 min odležet do lednice (může být i déle). Malé kousky těsta dáváme na plech a vtlačíme několik lentilek. Jde dělat i s kousky čokolády nebo kandovaným ovocem (to lze vmíchat přímo do těsta). Pečeme na 180°C cca 12 min v klasické troubě; při 160°C cca 10 min v horkovzdušné.

Dobrou chuť přeje autorka Hana Zemanová, FS Benešov; recept převzala z internetu www.prozeny.cz

NOVÝ ROK V SEDLCI PRČICI

Bliží se konec roku a s ním mnohá očekávání do roku příštího a někdy i předsevzetí, která si dáváme. Přemýšlíme, co bychom mohli udělat dobrého pro své bližní a také pro sebe. Bývají to předsevzetí roztodivná, ale co je největší poklad v životě, zdraví a mír v duši. K tomu může přispět i pohyb v překrásné Boží přírodě. Můžeme začít hned první den v novém roce.

Zveme Vás proto na NOVOROČNÍ ČTYŘLÍSTEK, který pořádá Klub českých turistů již desátý rok.

Můžete si splnit hned **čtyři novoroční dobré skutky**.

První - **Překonej svou pohodlnost** – Jdi na Nový rok na výlet.

Druhý - **Pozvi někoho ze svého okolí** – udělej radost někomu ze svých bližních tím, že jej vezmeš sebou.

Třetí - **Poznej kus přírody** – projdi pěšky „ po svých „maličký kousek vlasti a poznej ho vlastními smysly.

Čtvrtý - **Přispěj potřebným částkou 20 Kč na konto vyhlášené KČT na podporu aktivit pro zdravotně handicapované spoluobčany.**

Získané prostředky jsou využívány na vyznačení turistické trasy pro vozičkáře. Již byla vyznačena řada tras v České republice a umožněn tak vozičkářům bezpečný pohyb v přírodě po těchto stezkách. Učiniš-li tyto čtyři dobré skutky, obdržíš v cíli výletu odznak **Novoroční čtyřlístek**.

Rádi vás přivítáme v Sedlci-Prčici. Start si můžete vybrat odkudkoliv a cíl je na Javorové skále na STARÉ POŠTOVNĚ od 13 do 15 h (pro vysvětlení je možno zavolat na telefonní číslo 603913261)

Možno použít GPS poloha - 49°32'35.436"N, 14°30'8.253"E

Pokud je pro vás jednodušší uskutečnit novoroční výlet blíže Benešova, koná se Novoroční Čtyřlístek - Sejdeme se na Chvojně - který pořádá KČT Benešov. Start je individuálně, od Sokolovny v Benešově je to 10 km, ale můžete vyjít i odjinud, cíl je stejný - Chvojen u kostela do 15.30hod. Telefon na pořadatele je 721740862.

Členové našeho sboru se již tradičně přicházejí potěšit procházkou na Javorovou skálu a každý má ve sbírce již několik ČTYŘLÍSTKŮ. Jste vítáni i vy, kteří rádi chodíte a máte rádi zimní krajinu.

Za sbor v Sedlci-Prčici Marcela Doktorová

Adventní a vánoční program v kapli ČCE v Sedlci-Prčici

- 15.12. – 8.30 – 3. adventní – bohoslužby
15.00 – Koncert dětí ze ZUŠ Sedlec-Prčice
- 21.12. (sobota) – Benešov – děti - generálka vánoční hry
- 22.12. – 8.30 – 4. adventní – bohoslužby
14.30 – vánoční hra dětí a mládeže
(v 10.00 – v Benešově)
- 25.12. – 8.30 – Narození Páně - bohoslužby s vysluhováním VP
- 29.12. - 8.30 – 1. neděle po Narození Páně – bohoslužby (T. Trusina)
- 31.12. –17.00 – bohoslužby

Na všechna tato setkání jste srdečně zváni.

Pavla Janděčková

Vánoční program ve Zruči

27.12. v 17 hod biblická hodina

29.12. v 13 hod. bohoslužby (čtené)

Od nového roku se budou konat bohoslužby ve Zruči vždy od 14ti hodin.

Petr Turecký bude dojíždět dvakrát měsíčně, jednou měsíčně – poslední pátek v měsíci se bude konat biblická hodina od 17ti hodin.

V Soběhrdech bude 2. února 2014 sborový den

s hostem Danielem Hottmarem

– bude kázat a pak bude beseda. Daniel Hottmar je adventistický kazatel na vozičku. Celoživotně pracuje s rizikovými skupinami obyvatel. V čerčanském hospici působí téměř od samého vzniku.

Uvítáme společné jídlo.

Pamatujte na tradiční příspěvky ke společnému obědu.

JÍZDA NA SLONOVI

Klavír: Jan Ort

Zpěv: Markéta Profeldová

texty Jana Škroba a Markéty Profeldové.

SOBĚHRDY
EVANGELICKÝ KOSTEL
20.12.2013 ve 20 hodin

*abys poznal hodnověrnost toho, v čem
jsi vyučován*

farní sbor
Českobratrské církve evangelické
ve Zruči nad Sázavou

vás zve na štědrovečerní pobožnost

VÁNOČNÍ PŘÍBĚH SLOVEM A PÍSNÍ

evangelium podle sepsání Lukášova
vánoční zpěvy a koledy

KDE: Evangelický kostel ve Zruči n.S.

KDY: 24.12. **OD:** 22⁰⁰

Farní sbor Českobratrské církve evangelické Zruč nad Sázavou
Zahradní 189 * 285 22 Zruč nad Sázavou
tel: 327 531 251 * e-mail: zruc@evangnet.cz

Vánoce a Nový rok v Soběhrdech

- 15. 12. 10 hod. bohoslužby na 3. adventní
- 22. 12. 10 hod. bohoslužby s vánočním dětským programem
- 25. 12. 10 hod. bohoslužby s SVP
- 29. 12. 10 hod. bohoslužby na ukončení roku
- 5. 1. 10 hod. s vysluhováním SVP

Vánoce VLAŠIM

(středisko Diakonie, Benešovská 507)

- 15. 12. 10,00 bohoslužby na 3. adventní
- 24. 12. 20,00 ekumenický nešpor
- 25. 12. 8,30 Hod Boží - s Večeří Páně
- 26. 12. 9,30 ekumenické bohoslužby na zámku
- 29. 12. 8,30 bohoslužby na ukončení roku
- 1. 1. 8,30 novoroční bohoslužby s Večeří Páně

Vánoce a Nový rok v Benešově

- 15. 12. 10,00 bohoslužby na 3. adventní
- 22. 12. 10,00 dětská vánoční hra
- 24. 12. 16,30 sváteční slovo na Masarykově náměstí
- 24. 12. 22,00 ekumenický nešpor
- 25. 12. 10,00 Hod Boží - bohoslužby s Večeří Páně
- 29. 12. 10,00 bohoslužby na ukončení roku
- 1. 1. 10,00 novoroční bohoslužby s Večeří Páně
- 5. 1. 10,00 bohoslužby pro děti

*FS ČCE Benešov: Husova 656, 256 01 Benešov. Kazatel: farář Tomáš Trusina,
tel: 317 722 215, e-mail: benesov@evangnet.cz, www stránky: benesov.evangnet.cz.
Číslo účtu 233563947/0300*

Kurátor: Jiří Zavadil

***FS ČCE Soběhrdy:** Soběhrdy čp. 21, 256 01 Benešov. Kazatel farář: Petr Turecký
tel.:317 795 634; e-mail: sobehrdy@evangnet.cz, www stránky: sobehrdy.evangnet.cz.
Číslo účtu 1190782/0300.*

Kurátor: Pavel Goby

***FS ČCE Sedlec-Prčice:** Karla Burky 150, 257 92 Sedlec-Prčice.Kazatel: jáhenka
Pavla Jandečková, , tel. 604185520, email: sedlec-prcice@evangnet.cz
Číslo účtu 191782497/0300*

Kurátor: Petr Dubský

***FS ČCE ZRUČ nad Sázavou:** Zahradní 189, 285 22 Zruč nad Sázavou, tel: 327 531 251,
mobil: 776 797 327, email: zruc@evangnet.cz, administrátor: Petr Turecký
Číslo účtu: 0162 121 008 / 0300*

Kurátor: Jiří Kratochvíl

*V případě, že nejste s kazatelem v pravidelném kontaktu a stojíte o návštěvu,
můžete ho nebo ji požádat na příslušném farním telefonu.*

***Adresa redakce:** FS ČCE Soběhrdy 21, 256 01 Benešov
Sazba Marie Stolařová e-mail: marie.stolarova@centrum.cz
Vychází 4 x ročně, počet výtisků 400.
Pro členy ČCE v Benešově, Soběhrdech a Sedleci-Prčici zdarma.*

Uzávěrka příštího čísla Soběhrdského bratra bude 23. března 2014

*Soběhrdský bratr:
Vydává sbor ČCE v Benešově a
sbor ČCE v Soběhrdech*